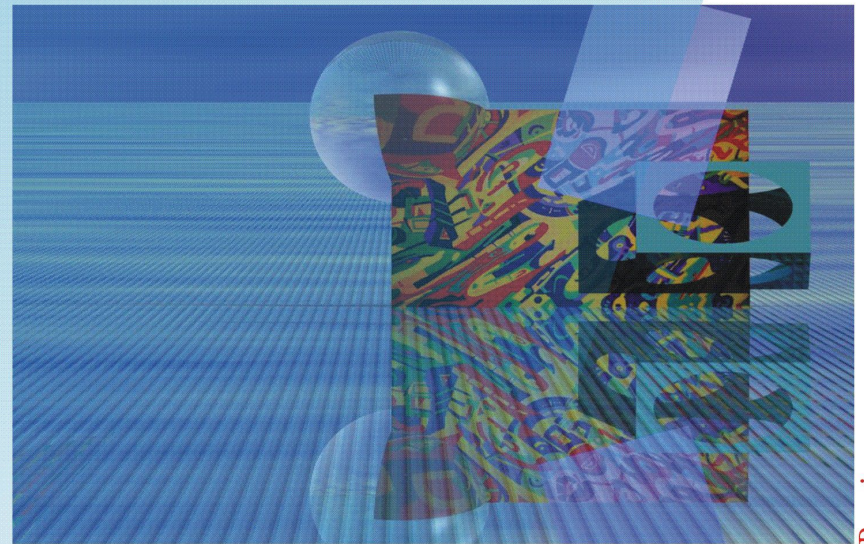

Livia CIUPAV

Obsesii

Toate privirile mi se lipesc de ceafă,
asemenea unui ac lung,
îmi intră în creier
si ies pe partea cealaltă.
Vesnic sunt urmărită,
cineva îmi citeste mesajele,
mai multe chipuri stau în fereastră,
umbrele lor se preling pe jaluzele.
Cine e acolo? Cine priveste?
Lucrurile nu mai sunt la locul lor.
Îmi smulg părul din cap,
îmi rod unghiile,
în receptor aud un fâsâit
de câte ori îl ridic.
Cine e acolo? Cine ascultă?
Mi-e frică si de umbra mea.

Livia CIUPAV

ISBN 973-166-006-2

Conținutul acestui volum nu reprezintă
în mod necesar punctul de vedere al
Editurii Lumen sau al finanțatorilor

Poezie

Obsesii

Livia CIUPAV

Poezie

media **LUMEN**
www.EdituraLumen.com

3D ARTE
www.3darte.ro

media **LUMEN**
www.EdituraLumen.com

Livia CIUPAV

Obsesii

Lumen

Iasi 2007

Livia CIUPAV
Obsesii
-poezii-

Editura Lumen este acreditată CNC SIS sub nr 003
www.edituralumen.com
Redactor: Morariu Irina Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIUPAV, LIVIA

Obsesii/ Livia Ciupav.-Iași:Lumen, 2007

ISBN 978-973-166-006-6

821.135.1-1

Livia CIUPAV

Obsesii

Lumen

Iasi 2007

Cuprins:

<i>Toate privirile.....</i>	<i>9</i>
<i>Am o înfățișare.....</i>	<i>10</i>
<i>Sunt o funie întinsă</i>	<i>11</i>
<i>Eu și cu mine</i>	<i>12</i>
<i>Umbra mea și cu mine.....</i>	<i>13</i>
<i>Împletesc o frânghie de ceva vreme</i>	<i>14</i>
<i>Țeava pătrunde</i>	<i>15</i>
<i>Trec morții.....</i>	<i>16</i>
<i>Vine șarpele.....</i>	<i>17</i>
<i>Îmi pun o pijama curată.....</i>	<i>18</i>
<i>Nu dragoste, nu ură.....</i>	<i>19</i>
<i>Plouă cu gândaci</i>	<i>20</i>
<i>Ne adunăm.....</i>	<i>21</i>
<i>Nenumărate trepte</i>	<i>22</i>
<i>Trebuie să împart ziua cu cineva</i>	<i>23</i>
<i>Dimineața coborâm</i>	<i>24</i>
<i>Construiesc o scară lungă</i>	<i>25</i>
<i>O păpusă uriașă</i>	<i>26</i>
<i>Se filmează un om.....</i>	<i>27</i>
<i>Am luat un sâmbure</i>	<i>28</i>
<i>Stau la semafor</i>	<i>29</i>
<i>Nu am fost niciodată om întreg.....</i>	<i>30</i>
<i>Trebuie să ai mare grijă</i>	<i>31</i>

<i>Îmi pierd echilibrul si mi-e greață.....</i>	<i>32</i>
<i>Deschid dulapul</i>	<i>33</i>
<i>Stau în tablou.....</i>	<i>34</i>
<i>Am o țintă în loc de inimă</i>	<i>35</i>
<i>Un peste îmi mângâie buzele.....</i>	<i>36</i>
<i>Merg pe același drum</i>	<i>37</i>
<i>Obiectele au un suflet ascuns.....</i>	<i>38</i>
<i>Asezați de-a latul șinelor</i>	<i>39</i>
<i>Dau drumul la apă.....</i>	<i>40</i>
<i>Înaintează pe linia ferată.....</i>	<i>41</i>
<i>Golesc paharul</i>	<i>42</i>
<i>Ploaia-i afară, nu trece prin zid</i>	<i>43</i>
<i>Ninge în fiecare zi.....</i>	<i>44</i>
<i>Îmi uit cheia</i>	<i>45</i>
<i>Suntem înnebuniți după jocuri</i>	<i>46</i>
<i>Mă opresc</i>	<i>47</i>
<i>Sfinții au luat-o de-a rostogolul</i>	<i>48</i>
<i>Am văzut o fetiță</i>	<i>49</i>
<i>Sunt prea vie</i>	<i>50</i>
<i>Sârma e bine întinsă</i>	<i>51</i>
<i>Un șir de furnici.....</i>	<i>52</i>
<i>Ștăm într-o cutie imaginară, de gheață</i>	<i>53</i>
<i>Amintirea.....</i>	<i>54</i>
<i>Mă îndrăgostesc de câte un om.....</i>	<i>55</i>

<i>Îmi lovesc fruntea de lună.....</i>	<i>56</i>
<i>Trăiesc într-o singurătate ambiguă.....</i>	<i>57</i>
<i>Interior cu mobilierul topit în întuneric</i>	<i>58</i>
<i>Mă ascund între mine si mine.....</i>	<i>59</i>
<i>Mă privesc în oglindă</i>	<i>60</i>
<i>Soarele coboară o scară rosie.....</i>	<i>61</i>
<i>Întunericul urcă.....</i>	<i>62</i>
<i>Visul mamei picură din clepsidra gătită.....</i>	<i>63</i>
<i>Ce este dincolo de vis</i>	<i>64</i>
<i>Linia orizontului devine neliniște fluidă.....</i>	<i>65</i>
<i>Si deodată-mi pătrund</i>	<i>66</i>
<i>M-a ajuns iarna și ninge</i>	<i>67</i>
<i>Printre crengi</i>	<i>68</i>
<i>Lung e drumul spre casă</i>	<i>69</i>
<i>Îmi rup din rădăcini.....</i>	<i>70</i>
<i>În fiecare seară</i>	<i>71</i>
<i>Pe umerii părinților</i>	<i>72</i>
<i>Din cerneală.....</i>	<i>73</i>
<i>Deschid fereastra Word</i>	<i>74</i>
<i>Foaia-i un zid.....</i>	<i>75</i>
<i>Am scris toată dimineața</i>	<i>76</i>
<i>Îndesați pe coridoarele strâmte</i>	<i>77</i>
<i>Aștept</i>	<i>78</i>
<i>Mi-am cusut pleoapele, să nu mai văd.....</i>	<i>79</i>

<i>Uite orasul cum vine.....</i>	<i>80</i>
<i>Ridic pălăria.....</i>	<i>81</i>
<i>Strada aleargă.....</i>	<i>82</i>
<i>Îmi aduc rănilile în oras</i>	<i>83</i>
<i>Da, ar fi ceva noutăți</i>	<i>84</i>
<i>Consumăm tot</i>	<i>85</i>
<i>Orasul adoarme</i>	<i>86</i>
<i>Zi de reduceri</i>	<i>87</i>
<i>Orasul, mai prezent decât prezentul.....</i>	<i>88</i>
<i>Extrag numărul norocos</i>	<i>89</i>

Toate privirile mi se lipsesc de ceafă,
asemenea unui ac lung,
îmi intră în creier
și ies pe partea cealaltă.
Veșnic sunt urmărită,
cineva îmi citește mesajele,
mai multe chipuri stau în fereastră,
umbrele lor se preling pe jaluzele.
Cine e acolo? Cine privește?
Lucrurile nu mai sunt la locul lor.
Îmi smulg părul din cap,
îmi rod unghiile,
în receptor aud un fâșâit
de câte ori îl ridic.
Cine e acolo? Cine ascultă?
Mi-e frică și de umbra mea.

Am o înfățișare

pentru fiecare om ce mă privește,
pentru fiecare oglindă
ce mă reflectă.

Sunt acoperită de chipuri,
ca un cadavru de ciori,
fețele mele pot fi triste sau vesele,
în funcție de eveniment sau anotimp.

Sunt atât de multe,
încât mă sufocă,
mă încâlcesc în ele,
de dimineața până seara,
le simt tot mai străine,
ca niște labirinturi întortocheate.

Deodată mă dezbracă
și pleacă, fără avertisment,
lăsându-mă mută,
ca o înserare preatimpurie.

Nimeni nu mă vede
în turnul înalt.

Sunt o funie întinsă peste un abis,
prăpastia coboară dedesubtul norilor,
în orice parte aş lua-o
e la fel de primejdios.
Aleg o direcție,
mă întreb dacă m-aş mai putea întoarce;
privesc îndărăt,
dar unul din capete cedează şi se desprinde;
eu, prizonieră în aer, câteva secunde,
bolnavă de mine însămi,
maltratându-mă cu nerăbdare,
ştiind că urmează un salt
şi o prăbuşire.

Eu și cu mine, peste tot,
nu mă pot desprinde,
oriunde m-aș ascunde,
nu știu cum se face că mă găsesc.
Îmi lovesc țeasta de lucruri,
dar nu crapă,
număr tavanul, dușumeaua, pereții,
nu se mai termină.
Îmi aud pașii de departe,
fug, ei mă ajung.
Sunt un ștreang,
mă strâng tot mai tare
în jurul gâtului.

Umbra mea și cu mine,
mai apropiate decât două surori siameze,
de multe ori nu încăpem în același spațiu.
Uneori ea trece nevăzută, ascunsă,
în timp ce eu o calc în picioare cu indiferență,
alteori o alung, dar ea nu pleacă,
o evit, nu mă ascultă,
m-aș îndepărta, dar nu mă lasă.
Ne ținem de mână, cu iubire, cu ură,
impregnate fiecare de mirosul celeilalte,
pândindu-ne reciproc pulsurile,
întrebându-ne al cui va tăcea primul.
Apoi deodată ni se face frică,
ne strângem una în alta
și așteptăm ziua următoare.

Împletesc o frânghie de ceva vreme,

cam de când m-am născut,

la un capăt e mama, împletește și ea,

la altul e fiul meu.

Funia are nenumărate ramificații,

ca un balaur cu mai multe capete;

în funcție de drumurile noastre,

brațele ei se suprapun și ne încolăcesc,

sugrumându-ne.

Trebuia s-o fi făcut mai groasă, îmi spun,

să se termine totul mai repede;

binecuvântați fie cei ce-o adaugă și o îndeasă,

muncind fără pauză zi și noapte.

Ramurile galopează,

dintr-o clipă în alta

ne vom sufoca.

Țeava pătrunde pe ușă sau pe fereastră
și ochește.

Mă ascund sub pat,
îmi acopăr trupul bolnav,
țeava mă găsește și în gaură de șarpe,
intră pe nări sau pe gură
și ochește.

Mă împotrivesc,
dar oricâte gloanțe aș trage,
ele se întorc înmiit
și dimineața mă prinde ciuruită,
lumina iese din mine,
ca printr-o sită cu găuri mărunte.
Oriunde merg, lumea mă arată cu degetul,
țeava descoperă tot mai greu
o bucățică de piele în care să tragă.

Trec morții pe stradă,
cu ochii larg deschiși către viață,
parcă ar vrea să îmbrățișeze
tot ce au lăsat în urmă.
Pământul îi cheamă,
e singurul rost ce le-a rămas,
dar ochii lor stinși,
mai vii ca niciodată,
se-ntorc mașinal
după sufletele moarte
pe lângă care trec.

Vine șarpele,
nu am de gând să fug,
îmi dezvelesc glezna,
să-i fie mai ușor,
el mă ignoră și pleacă,
sunând cu neobrăzare
din clopoței.
Vine altul,
mă-ntind în iarbă,
să-i fie mai ușor,
el sâsâie și mă ocolește;
nu mai am răbdare,
îl prind și mușc
cu toată ura adunată în dinți.
După jumătate de oră e mort.

Îmi pun o pijama curată,
îmi aranjez patul,
azi sigur va veni,
nu știu ora,
dar trebuie să vină,
de când o aștept.
Un zgomot ... tresar,
nu e ea,
e vântul prin gratii,
nu e ea,
e vocea ascuțită a doctoriței,
nu e ea,
e mirosul de clor,
ce-mi inundă nărilor.
Sunt obosită,
mă grăbesc să plec,
nu-mi privesc colegii de cameră,
fiecare așteaptă pentru el.

Nu dragoste, nu ură,
doar frică, absolută și rece,
în fața căreia ne închinăm
cu lumina stinsă.
Frică de moarte,
de ce este după sau înainte,
frică de război, de foame,
de un accident penibil,
de o boală cumplită,
frică de sărăcie, de bătrânețe,
de a fi refuzați, de a da faliment,
de a fi singuri, de a nu face față.
Tremurăm, ne-ngălbenim de frică,
murim și înviem când frica bate la ușă.
Numai de câteva ori pe zi.

Plouă cu gândaci,
coboară din ceasuri,
se preling pe cuvinte,
pereții se scutură
și stropii sar negri,
împroșcând somnul
cu un miros usturător.
Plouă rânced,
sunt plină de gândaci,
ca un câine de purici,
îi strivesc în pumni,
până plesnesc și luminează
de atâta moarte,
ceialți se-mprăstie orbiți.
Dimineața vine cu iarbă și rouă
la rădăcina cearșafului,
încă sunt tânără,
în fiecare zi,
o iau din nou de la capăt.

Ne adunăm de câteva ori pe zi,
tot mai puțini ieșim la numărătoare.
Sunt printre ultimii supraviețuitori,
îmi amintesc pe furiș de cei dispăruți
și mă bucur că mi-au luat-o înainte.
Mă simt deodată importantă,
pășesc mândră spre următoarea secundă,
ce vrea să mă spulbere.
O voi îmblânzi, nu-mi fac griji,
doar nu e prima,
nu voi lipsi niciodată de la apel.

Nenumărate trepte,
nu-mi ajunge viața să le urc,
aș încerca să le cobor,
dar, vai, în jos sunt de două ori mai multe.
Mă înțepenesc la mijloc
și nehotărârea-mi prinde rădăcini,
le tai cu dinții, nici o picătură de sânge,
o mie de tăceri se încrucișează,
încotro să o iau?
În cele din urmă
îmi dau drumul la întâmplare,
fără a ști dacă mi se vor deschide aripile
sau mă voi prăbuși.

Trebuie să împart ziua cu cineva,
n-o pot duce singură.
Nu găsesc pe nimeni, ce pustietate,
mă despart de mine și plec
în două părți deodată.
Înghit străzile
sau ele pe mine,
îmi încerc aripile,
aripile mă încearcă,
strig, ecoul strigă și el,
deci exist.

Dimineața coborâm în grabă din somn,
ne îmbrăcăm cu pleoapele închise încă,
din greșeală luăm fiecare pielea celuiilalt,
așa se face că îți port
o zi întreagă, parfumul prin oraș.
Seara mă întorc, să facem schimbul,
dar bezna ne strivește sub tălpi,
până dimineața nu ne mai aparținem.

Construiesc o scară lungă,
cât o viață de om,
alerg cu ea în brațe,
o sprijin de cer.
Când să urc,
vin alții și o scutură,
mă trag de picioare,
mă iau la bătaie.
Scara se ridică pe vârfuri,
soarbe norii,
prin ea urcă sângele,
prinde putere.
Nu se mai sprijină
și totuși nu cade,
scara nu are trepte,
treptele suntem noi.

O păpușă uriașă

mă aleargă pe străzi,
are capul spart,
parcă aș recunoaște-o,
nu știu de ce a crescut atât,
în anii ce au trecut.

Ar vrea să mă oprească,
să ne jucăm, ca altădată,
dar picioarele ei gigantice
mă strivesc, ca pe-o furnică.

Se lasă în genunchi
și mă scormonește cu disperare,
îmi găsește inima
și o scoate.

În mâinile ei de plastic,
mai bate o vreme,
apoi tace pentru totdeauna.

Se filmează un om,
plecând de la naștere către moarte.
Filmul e derulat invers,
omul, tot spre moarte se îndreaptă.

Am luat un sâmbure

și l-am ascuns în inimă,
nimeni nu i-a simțit lipsa.

Între timp, inima a încolțit,
a crescut, a făcut flori.

Toate mâinile mă împing,
toate mâinile vor să apuce.

Stau la semafor,
nu prind verde,
orele urcă prin canalul de scurgere,
vine un om și-mi taie o chitanță,
psihiatrul stă cu ochii pe cronometru,
dar verde tot nu se face.
Fața ta, atât de frumoasă din profil,
se-ntoarce și mă cuprinde groaza,
doar cabluri și aparate
conectate la computer.
Închid ochii, îmi astup urechile,
întuneric, nici un reper,
nu-mi dau seama
care e susul și care josul.
Nu se mai face verde niciodată?!

Nu am fost niciodată om întreg,
doar o jumătate sau o treime,
umblu așa, fără cap, de când m-am născut
și-mi caut continuarea pe stradă.
Valuri de ochi se țin după mine,
cum pot trăi fără cap,
cum îndrăznesc să-mi expun
jumătatea de trup în fața copiilor?
Șușotesc, se-agită, transpiră,
aș trebui interzisă sau măcar închisă,
li se scurge machiajul de nervi,
în spatele fardului, nici o inimă.

Trebuie să ai mare grijă

ce mănânci, cu cine visezi, unde lucrezi,
pe cine iubești, ce vorbești, când te trezești,
cum îți privești în ochi propria frică.

Totul se transmite genetic.

Un singur pas greșit
și generațiile viitoare
se vor prăbuși.

Îmi pierd echilibrul și mi-e greață.

Fiecare cu fobia lui,
șobolani, păianjeni, șerpi,
camere strâmte și obscure,
tunete, fulgere, cutremure,
lucruri care au intrat în contact
cu cei din jur.

Mă apucă amețeala,
am palpitații și nu pot respira.
Camera e plină de oameni,
eu stau într-un colț,
suprasaturat de obiecte,
nu-mi vine în minte
niciun subiect de discuție.

Un om se apropie
și-mi accelerează bătăile inimii,
mă fac mică, cât de mult pot,
mi-e teamă că am înnebunit deja.

Deschid dulapul,
în cap mi se revarsă
bluze, pălării și alte nimicuri.
Descui geamantanul,
toate călătoriile pe care le-am făcut
se desfășoară-n odaie.
Aprind televizorul,
filmele îmi acoperă pereții,
actorii se-nghesuie-n fotolii,
ca-ntr-un tablou, fără ieșire.
Verific poșta,
veștile mă inundă.
Nu îndrăznesc
să mă apropii de fereastră.
Mi se zbat timpanele,
orașul berbec,
se izbește neîncetat de ușă.

Stau în tablou

și nu cad.

Vorbesc, tabloul tace,

nu mă ascultă,

doar îmi pictează

chipul de altădată,

apoi mă silește

să mă privesc.

Ies din ramă,

cu fața neisprăvită,

nu mă recunosc.

Îmi mestec cuvintele

și mi le scuipe în față.

Am o țință în loc de inimă,
arunci cuțitul, tremurând de nerăbdare,
însetat să vezi sângele.
Ai mai multe brațe, ca Shiva,
nu știu în care ții cuțitul
sau în ce parte-l arunci;
mâinile tale stau la coadă,
în timp ce sângele mi se rățăcește
între atâtea împunsături.
Te privesc acoperită de umbrele
pumnalelor deja aruncate
și simt cum te clatini,
ochii mei îți nimeresc inima.

Un pește îmi mângâie buzele

cu ziduri de frig,
de unde vine, nu știe nimeni,
poate din vis;
îmi îndepărtează dinții,
se zbate o clipă și intră,
clipește și ochii lui galbeni
mă ard pe dinăuntru.

Merg pe același drum,
îmbrăcată în aceleași haine,
ocolesc blocurile pare,
repet încă o dată cuvintele
pe care ți le voi spune,
sunt aceleași ca data trecută;
un bărbat mă fluieră,
mă împiedic,
mă gândesc să mă întorc,
dar pașii mă poartă mașinal înainte,
nu iau decât al treilea tramvai.

Obiectele au un suflet ascuns,
noaptea preiau controlul,
le simt apropiindu-se,
antenele-mi zbârnâie-n somn,
ele se lipesc de mine,
ca niște viruși,
patul e ultimul ce mă acoperă.
Febra mă devorează,
întunericul își cere jertfa:
un poet pe noapte,
îmi caut identitatea,
nu mă regăsesc.

Așezați de-a latul șinelor,
așteptăm neclintiți,
trenul de ieri n-a oprit,
acesta e ultimul,
altul nu va mai trece,
roțile spintecă noaptea
cu țipătul lor ascuțit.
De teamă închidem
și ochii din spatele ochilor,
e-atât de simplu și de înfricoșător,
a fi sau a nu fi.
Trenul izbește în plin,
lanțul de carne-l frânează,
ne-nghesuim ca vitele înăuntru,
fără să privim în urmă,
e singura șansă de a pleca.
Cineva-mi aruncă bucăți de memorie pe fereastră,
nu încăpem, nu mai e aer,
nimic nu are loc aici, în afară de trup,
și brusc îmi dau seama
că nu ești lângă mine,
mă întreb ce caut
printre atâția necunoscuți,
de ce fug, pentru cine.
Orbecăind, mâinile găsesc semnalul de-alarmă
și se-agață de el, cu toată puterea.

Dau drumul la apă,
e un coșmar,
moliile-mi rod încheieturile,
gândacii s-au oprit în palmă,
îi adun cu limba de pe linia vieții.
Prin jeansii tăiați,
picioarele atârnă
la limita dezechilibrului.
Buzunarele îmi sunt tot timpul găurite
și pierd lucruri.
El nu vine la întâlnire,
în coșmar vom pieri amândoi,
las apa să mă acopere.

Înaintez pe linia ferată,
pornesc din A,
înghit kilometri după kilometri,
ca un fermoar cu gura căscată.
Nimic nu mă oprește,
și totuși, nu ajung în B niciodată,
de parcă linia ar fugi
de sub tălpi, pe ascuns,
în aceeași direcție.

Golesc paharul cam nehotărâtă,
nu pot pleca pe jumătate,
nu pot lăsa nimic în urmă.
Nu am decât o inimă, una singură,
nu-mi amintesc decât o moarte,
trăiesc doar o clipă, cea de acum,
s-a și dus.
Paharul îmi citește gândurile,
la fiecare sorbitură se reumple,
iar eu îl dau peste cap
cu aceeași nesiguranță.

Ploaia-i afară, nu trece prin zid,

mă nasc după cortină,

de câte ori e nevoie,

de fiecare dată alta,

nu aștept 9 luni.

Aș putea fi oricine,

dar alții aleg să fiu

autor, actor, spectator.

Îmi joc scena

și mă retrag,

povestea o scriu din mers,

nu știu ce va urma,

privesc pregătirea următorului act,

mă reîntorc și joc

așa cum trebuie.

Sângele curge, toți aplaudă,

cad, umbra bubuie,

asta înseamnă să mori frumos,

ploaia-i în mine, nu trece afară.

Mâine, magicianul mă va scoate

pe bucăți din pălărie

și mă va recompune.

Scena mă așteaptă.

Ninge în fiecare zi,
ce mare-i omătul,
bulgării plămădiți de copii
îmi năvălesc pe trepte,
intră prin geam,
se-apropie vuind de picioare,
mă crestează și urcă,
nimic nu le scapă,
fulgi, obiecte, mâini,
se lipesc unele de altele,
unite într-o ultimă
îmbrățișare înghețată.
Pământul întreg
e un bulgăre alb,
vara bate cu pumnii în vis,
căutând cu disperare să iasă.

Îmi uit cheia,
intru în panică,
mă întorc,
sparg ușa, deși e descuiată,
trag perdelele dintr-o mișcare,
tresar în dreptul oglinzii,
nu mă așteaptă nimeni
sub cover, în pat sau dulap.
Mă încui,
verific de 20 de ori,
și jur pe ce am mai sfânt
să nu ies din mine.

Suntem înnebuniți după jocuri,
în orașul cu un singur club de calculatoare.
Oameni mari, adolescenți sau puști de grădiniță
avem unul și același subiect de conversație:
numărul de tancuri și lansatoare de pe hartă.
La club, ora are un schelet lichid,
se bea singură până seacă, noi nu observăm,
ne devorează umbra, nu auzim.
Jocul țiuie printre gene,
se strecoară în pantaloni,
ne trage în jos, ne face să plângem,
îl străbatem hipnotic de la un capăt la altul,
ca o plimbare pe acoperiș.
Nu ne descălțăm când dormim,
să fim gata de plecare oricând,
inventăm tactici în somn
și așteptăm cu nerăbdare să le aplicăm.
La club ușa-i întotdeauna deschisă,
pereții lipsesc, perdele curgătoare de biți
ne îmbrâncesc spre următorul nivel.

Mă opresc, urechea-i pânlie,
camera încuiată, ca de obicei,
Aerul face viermi de așteptare,
o pojghiță groasă
mă împresoară cu cercuri de fier.
O sparg cu ciocanul,
e de fapt pielea mea,
trosnește, pereții sunt țandări,
nu știu ce e dincolo,
mă clatin pe marginea pragului.
Camera este și nu este,
intru de câteva ori,
nu ies niciodată.
Înăuntru vin melci,
ca după ploaie,
îmi traversează gura
în căutarea ierbii,
simt tot mai tare
gustul întunericului.

Sfinții au luat-o de-a rostogolul în jos
și tot coboară de o mie și ceva de ani,
nu le am grija, lanțurile-mi sunt ruginite și cad,
mă simt eliberată de orice legătură cu lumea.
Nu știu ce am devenit deodată sau cine,
parcă m-aș naște acum, pe măsură ce înaptez,
căutând vântul, asemenea zmeului de hârtie.
Și dacă ochii mi se lipesc de ceva,
o statuie, un zeu sau un om
și nu mai vor să se desprindă,
luați-i, vi-i dau, faceți ce vreți cu ei,
celălalt eu al meu va alergera mai departe orb,
în căutarea vântului, asemenea zmeului de hârtie.

Am văzut o fetiță-n tramvai,
nu cerșea, nu fura,
era curățică, mergea la școală,
mi-a aruncat un zâmbet,
de parc-ar fi știut
că adun zâmbete-n mine
pentru zile negre.
Acesta era primul din colecție,
mi-a străpuns inima,
ca un ciob argintiu.
M-am ridicat și am coborât
în măruntaiele orașului.
Începea o zi.

Sunt prea vie acum
pentru a-ți scrie,
coastele, mușchii, pielea,
toate mă strâng și dor,
amintindu-mi că exist.
Nu vreau să fiu liberă,
nu mă aruncați afară,
între pereții aceștia m-am născut,
aici vreau să sfârșesc.
La ieșire, mii de cuști
stau cu gurile căscate,
pregătite să mă înghită.
Sunt prea moartă
pentru a-ți scrie acum.

Sârma e bine întinsă și rece, m-așteaptă,
calculez fiecare pas, nu clipesc,
pășesc deasupra unui trup fără margini, orașul,
e noapte și nu am spectatori,
inspir și pășesc, expir și pășesc.
Jos, izbucnesc atentate cu bombă,
mâini și picioare explodează în aer,
ce bine, încă un pas reușit,
nimeni nu mă privește, nici nu aplaudă.
E o revoltă continuă acolo,
îmi păstrez cu greu echilibrul,
mâinile-ntinse, privirea-nainte.
Unii vor pur și simplu să trăiască,
alții au probleme financiare
sau câștigă la loterie,
toți se luptă-ntre ei,
cuprinși de-o insomnie bolnavă.
De-aici, de sus, ce perspectivă nemaîntâlnită,
aș putea să sar drept la gâtul realității
și s-o bucătesc, dar n-o fac.
Acesta e ultimul pas.
Inspir adânc și ies din lumea aceasta
pe partea cealaltă.

Un șir de furnici îmi arcuiește durerea,
coborând spre stern,
în capul meu se ceartă niște personaje,
șinele, la o respirație distanță.
Arunc privirea în jos
și orizontul îmi explodează în tâmples.
Unde sunt brațele iubitului, unde?
Nu înțeleg ce vor ceilalți să fac.
Îmi caut echilibrul pe muchia insomniei,
nu-l descopăr,
sub tălpi, morții se întorc neputincioși.
În orașul de calcar, nu trăiește niciun Manole,
mă zidesc singură,
cât mai adânc, cât mai departe,
deși am convingerea
că nu-mi folosește la nimic.

Stăm într-o cutie imaginară, de gheață,
toate capetele pe aceeași pernă.
Cineva trage pumni în stânga și-n dreapta,
picioare îngenuncheate,
altele în aer.
Încercăm să ne legăm țipetele de ceva,
să le-nfigem în orizontul străin.
Pojghița cedează,
pârâie și se sparge.
Omul cu cheile nu apare,
poate că nici nu există,
nu l-am văzut niciodată.
Nu ne putem opri, ne rostogolim
și ne naștem unii peste alții,
pe marginea înclinată
cu șoldul rupt.

Amintirea trupului tău, caldă,
înmiresmează tristețea camerei.
Lucrurile tremură-n somn,
te doresc, te cheamă înapoi.
Te visez și eu, poate de plictiseală,
de glasul rece al vântului
în după-amiaza de duminică,
de urât, delir, spaimă.

Mă îndrăgostesc de câte un om
și în secunda următoare nu mai există,
devine altul, pe care nu-l mai pot iubi,
și toate se schimbă deodată,
păsările nu mai au aripi,
florile nu miros,
soarele e fără culoare.
Și totuși nu plec mai departe,
rămân, ca și cum, astfel,
aș putea să opresc timpul
să distrugă imaginea unică a persoanei,
pe care niciodată n-o voi mai întâlni.

Îmi lovesc fruntea de lună

și nimeni nu știe.

Atât de singură pășesc,

ca umbra unei păsări fără pasăre,

ca oglinda ce n-a împrumutat

niciodată reflexia unui chip.

Azi plec departe,

târzie, tăcută, întristată de pustietate

și nimeni nu va afla vreodată.

Legată la mâini și cu ochii închiși,

iau orele la pas și nu mă poticnesc.

Trăiesc într-o singurătate ambiguă,
înconjurată doar de lucruri:
o sferă, un cub, un echer.
E noapte, ascult lupii
ronțăind de frig stelele.
E timpul să-ncalec
partea nevăzută a lunii
și să cern zăpada mucegăită
peste orașul de fier.
Morții urcă greoi din pământ,
să mă mai vadă
o dată, ningând.

Interior cu mobilierul topit în întuneric.

La masa de scris,
mâna odihnindu-se pe hârtia albă,
gândul întrerupt de umbra unei raze
ce pătrunde în casă,
lunecând peste față.

O simt, mă las mângâiată,
o simte și casa, e trează.

Oglinda se privește în altă oglindă,
cu mirare, cu teamă,
și, imperceptibil, umbra sporește
din cele patru colțuri,
recucerind încăperea întreagă.

Mă ascund între mine și mine,
mă izolez în somn, nu mai vorbesc,
îmi cos hainele de piele,
lucrurile, camera-ntreagă,
tremur la gândul că m-ar putea
ghici îndărătul lor cineva.
Mă trezesc uneori și mă privesc,
dormind încovrigată,
îmi netezesc căptușeala roasă a viselor
cu privirea sârmoasă
și iar mă prăbușesc lângă mine și mine,
într-o multiplicată singurătate.

Mă privesc în oglindă

și mă văd atât de muritoare,
îmi detest gesturile,
ochii ce-mi alunecă peste mâini, peste haine,
rujul întins pe obraz.

Îmi sunt mai străină ca niciodată.

Oglinda nu mai reflectă nimic, doar tăcere,
cuvintele au rămas împietrite
în colțurile de ger ale sticlei.

Mai târziu, pâș-pâș, întunericul,
ca o mireasă împăienjenită.

Soarele coboară o scară roșie, lungă,
sub copitele lui se sfârșește ziua.
Mă așez în pat și deasupra se aud pași,
lucrurile îngheață în respirația mea,
sufletul cade în trup, ireal,
asemenea ploii ce s-ar reîntoarce în cer.
E o noapte gri, de celuloză aprinsă,
nici un tren nu gonește spre dimineață,
stau singură în pat
și ascult pașii de deasupra mea.

Întunericul urcă scările una câte una,
îi aud pașii apropiindu-se,
întotdeauna bate la altă ușă.
Nu știi niciodată la care.
Umbrele se înalță,
eu cad în somn, ca un gând spânzurat.
măinile bat aerul,
încercând să se orienteze,
respirația înoată pe marginea patului,
și-apoi toate se șterg,
nimic nu mai are formă,
în afară de vis.
Noaptea trece prin carne,
ca o gheară adâncă,
și o parte din mine
pleacă împreună cu ea, mai departe.

Visul mamei picură din clepsidra gâtuită.

Între dalele visului, pruncul zvâcnește,
desprinzându-și coastele de coaste, degetele de
degete,
preschimbându-și sângele în inimă.
Așază lumea în alte zări,
respiră amintiri netrăite,
ore ce păstrează trecerile altora
și tot ceea ce nu vede și nu aude, soarbe,
mistuind visul mamei ce picură din clepsidra gâtuită.

Ce este dincolo de vis

nu voi ști niciodată cu siguranță,
de cele mai multe ori
nu-mi amintesc nici măcar visul,
doar sentimentul nelămurit, fără formă,
al unei alte dimensiuni a prezentului.
Visul are propria lui individualitate,
nu urmează vreo regulă,
poate striga sau mușca
iubi sau muri,
dar nu vorbește niciodată,
doar visează și acoperă lumea.
Nu are greutatea unui trup,
nu are margini, îl întâlnesc peste tot
și e de neoprit
până la ivirea zorilor,
când brusc mă invadează absența
a ceva nenumit
și așteptarea confuză
a următoarei incertitudini.

Linia orizontului devine neliniște fluidă.

Lucrurile își destramă conturul, se înceteșează.

E ora când soarele își leapădă pielea în mare.

Spirale de valuri. Solzi reci de aer. Timidă confuzie.

Lumina se prelinge pe zidurile înserării.

Alunecă vertical, până la piept,

până la tristețe, până la nemișcare.

Scheletul privirii noastre o însoțește.

Și deodată-mi pătrund

degete de frig în inimă.

Se plimbă toamna prin mine,

pesemne, cu plete de umbră,

ca pe-o alee însingurată.

Îmi desfrunzește anii,

îmi înserează vorbele.

Un păianjen spânzură

tăcut, de mânăcă.

M-a ajuns iarna și ninge
peste pupilele mele, golite de stele.
Nu mai încap în brațele orelor,
rădăcinile mi-au prins aripi,
voi zbura în căutarea
tuturor celor pe care
i-am iubit și-au plecat.
Pe nesimțite voi călători,
așa cum trece curcubeul
dintr-un tărâm spre celălalt.

Printre crengi cântă o mierlă,
nu o alung, o ascult
și prin mine trec răsărituri uitate,
un fir de iarbă, o floare crescută în piatră.
Printre crengi cântă o mierlă,
las ușa întredeschisă
așteptând să intre în visul meu.

Lung e drumul spre casă,
tot mai mulți pierd cărarea.
Unii își adorm disperarea în iarbă,
și iarba mușcă din ei, sălbatic,
cu rădăcinile, ca ploaia.
Alții își încâlcesc zborul în crengi
ca și zmeiele oboșite, vara.
Nici nu apucăm
să ne luăm rămas bun.
Cu toții lăsăm câte un gând,
sau o parte de trup pe drum.
Trec nori, trec păsări, trecem noi,
nesfârșit, drept în față,
mai departe și mai departe,
pe drumul ce duce spre casă.

Îmi rup din rădăcini

pământul și plec.

Trupul eliberat, mi-l port

prin intersecții de ploaie.

Cine însetează,

să vină să bea

apa din venele mele,

sângele meu cald

vi-l ofer în pahare.

Un fulger m-aprinde

și-arzândă, cu brațele-mi

flăcări nestăvilite,

luminez tenebrele nopții,

chemând dimineața.

Pământul mă strigă la el,

eu ard mai departe.

Lumea întreagă e jar.

Din cenușa mea vântul naște

păsări de aer, ușoare, imense.

Toate îmi seamănă,

sunt o parte din mine.

Mă regăsesc în ele cu mândria

bătrânului arbore ce se-oglindește

în nou-născutele frunze.

În fiecare seară,
fragmente de gânduri,
vorbe rostite peste zi,
trăiri n-dimensionale,
expresii calde încă,
vene pulsând.

Un timp doar al meu,
în care miaun, să rup tăcerea,
zgârii umbrele,
mă dau cu capul de pereți
și îmi număr cucuiele:
unu, doi, trei.

În fiecare seară,
vise, regrete,
ore pierdute sau aruncate,
pe care nimeni nu s-a gândit
să le recicleze.

Le îmbrac în fața oglinzii,
metamorfozându-mă pe rând
în foștii lor stăpâni,
până zdrobesc monotonia
unicului meu piept.

Un timp doar al meu,
în care sar de pe trambulina înaltă,
secționând moartea,
prin stropi neclintiți.

Pe umerii părinților urcăm din greu,
cum se ridică iarba spre lumină,
fără s-avem habar că-n drum
le sfărâmăm inimile.
Și când în vârf ajungem
strălucind,
din bezna rădăcinii
copiii se aud venind.

Din cerneală prinde viață
un individ straniu,
care mă privește în ochi, cu nerușinare
și îmi spune aspru „Dispari”.
Mă șterge strat după strat,
ca pe-un cuvânt superficial,
până nu mai rămâne decât stiloul,
apoi se așează la masa mea de scris
și mă reinventează.
Aceași materie, altfel aranjată,
mă privesc, oare sunt eu?
Cine e autorul? Care e personajul?
Nu-l văd nici în mine, nici în el.

Deschid fereastra Word și scriu.

Literele îngenunchează lumina ecranului,
născând cuvinte imprevizibile.

Se luptă cu mine, într-un început de revoltă,
zgârie, mușcă, se autoproclamă independente,
îmi proiectează temerile pe albul imaculat,
ies incandescente prin piele,
nu mă ascultă, vor altceva.

Își doresc despărțirea
de umbra, de numele meu,
de vechile și mai noile manuscrise,
de reflexia falsă din oglinda colbuită,
de ecoul sufletului și al vocii.

Scriu la întâmplare,
așa cum un naufragiat
își aruncă mesajul în apă,
neavând siguranța că va ajunge
vreodată la destinație.

Scriu și transpir.

Cuvintele, desprinse de mine-și iau zborul,
parcurgând traiectorii invizibile
și când nisipul încetează să curgă-n
clepsidra întoarsă, aud murmurând
glasul uitat al tuturor lucrurilor.

Foaia-i un zid de care nu pot trece,
mă opresc și scriu, nu am altă soluție,
pe măsură ce hârtia se umple, eu dispar.
Literale nu sunt una cu foaia,
ele chiar trăiesc,
despică zidul cu unghiile
și mă-mping.

Am scris toată dimineața,
după-amiaza, seara, noaptea,
înainte și după, mai târziu, mai devreme,
o zi după alta, câteva luni,
câțiva ani, câteva vieți,
pân-am ajuns în comă, la Urgență,
m-au arătat și la televizor,
îmbrăcată într-o pijama veche și transpirată.
Acum iau injecții de trei ori pe zi,
la prânz mănânc doar analgezice,
mi se fac transfuzii după transfuzii,
până când, eu, cea de ieri
nu o mai întâlnesc pe eu, cea de mâine.
Nimeni pe culoarul coșmarului,
doar flacoanele de pe noptieră,
secundele perforate
și cearșaful, mai alb
decât o coală neîncepută.
Cu ultimele puteri,
agăț literele scurse-n canal
și le pun la uscat, lângă lenjerie.
Mai târziu, în fața doctorului,
îmi asum toate identitățile posibile sau ireale,
el mă așează cu blândețe sub microscop
și îmi numără cicatricile pătate cu cerneală.

Îndesați pe coridoarele strâmte,
așteptăm în fața ghișeului.
„Aici e cititorul?” ne întrebăm între noi,
pentru a fi siguri că nu am greșit rândul.
Manuscrisele se-nvolbură în mâinile noastre,
visând ora, la care el
le va privi în ochi, până la ardere.
„Aici e, deocamdată își savurează cafeluța,
apoi ascultă știrile la radio,
face baloane de săpun,
e ocupat până peste cap.”
Nu ai unde să te strecoari
printre miile de condeie,
oxigenul devine mai rar
și într-o încercare disperată
de-a ajunge la ghișeu înaintea noastră,
literele părăsesc hârtia,
împingându-se, zgâriindu-se, sfâșiindu-se ...

Aștept ziua de ieri,
aștept o iubire imposibilă,
aștept negrul să se facă alb,
aștept lucrurile care nu se-ntorc,
aștept un mesaj într-o sticlă,
aștept să mă lovească o piatră,
aștept să fiu aruncată în aer,
aștept să fluture o mână la fereastră,
aștept oamenii din spatele reclamei,
aștept să-mi bată vecinii în calorifer,
aștept poezia să se scrie singură.

Mi-am cusut pleoapele, să nu mai văd

păsările negre de fier înfulecând stelele cu pliscurile
lungite pe verticală,

paturile transpirate de oțel devorând la rezează
următorii pacienți,

orele cu tocurele țintuite-n asfaltul topit,

zeii murind pe afișele din vitrină.

Neterminat ieri, trecut mâine, victimă sigură azi.

Îngropată de vie-n ziare, facturi, convorbiri neincluse
în abonament,

în intersecții de oameni la ore de vârf, în acel veșnic
du-te-vino artificial.

Orașul mi-a crescut peste aripi, ca o a doua piele,

mi-a îmbrăcat scheletul atomic cu slujbe de-o zi,
cronici mărunte, obscenități obișnuite .

În pântecul lui mă pierd lângă alții, urc peste ei,
ne înghesum, ca-ntr-o cameră de gazare,
fără rădăcini, fără ecou, cu glezne de plumb.

Forța gravitației e prea mare.

Orbitele orașului împietresc brusc.

Uite orașul cum vine,
cu scalpuri la brâu,
nu mai are locuitori,
i-a înghițit pe nemestecate,
acum își sfâșie blocurile
de neputință.

Alerg la telefon,
caut în memorie:
nici un nume,
nu am pe cine suna.
Sparg visul în două
cu picioarele,
până îl scot din țâțâni.
În urmă,
doar blocurile
spânzurate de etajul 10.

Ridic pălăria,
ies din corp,
trântesc ușa,
nu mă hotărâsc
de la care etaj să mă arunc.
Undeva, un om moare,
râd isteric, nu știu nimic despre el.
Orașul naște alte și alte orașe,
umbra mă însoțește pretutindeni,
o bat în cuie de pereții schizofrenici,
nu realizez că astfel
mă înțepenesc pentru totdeauna.

Strada aleargă,
nu întâlnesc îngerul,
doar omul cu copite de cal,
omul de carne, omul de piatră,
omul de fier, omul de teamă.
Strada aleargă,
nebunii se-aruncă de la etaj,
omul cu copite de cal
e încă aici, încălecând
muchia bolnavă a zilei
și țintind clipele
cu o îndoială metalică,
înainte de a trage.

Îmi aduc rănille în oraș,
strigătul mi-e un ac
în carul cu țipete,
nu-l recunoaște nimeni aici,
pieptul mi-e gol, sfârtecat de indiferență,
îmi plimb orașul de-a lungul maxilarelor
și îl miros cu limba: vid, vid, vid.

Da, ar fi ceva noutăți despre oraș:
de exemplu, toți copacii au fost tăiați
și înlocuiți cu stâlpi de metal,
astfel s-a rezolvat problema rădăcinilor putrede,
parcurile s-au asfaltat,
oricum nu-și mai dorește nimeni copii,
în locul lor se-nalță azi colonii moderne de vile,
orașul nostru e tot mai frumos,
tirurile fac tot mai mult zgomot,
nimic nu e mai plăcut decât
să te plimbi cu asfaltul duduind sub picioare,
criminalii umblă netrăvestiți,
doar e democrație, s-a votat,
nu mai e cazul să ne ascundem după deget,
am devenit liberi să fim noi înșine.
Despre mine, nu am prea multe de spus,
sunt bine, doar că m-apucă așa, uneori,
în mijlocul unei fraze banale,
niște contracții musculare rebele,
îmi torsionez gâtul,
cei care mă ascultă își închipuie
că vreau să-i bat și se retrag,
umărul îmi proiectează capul în sus
și toți așteaptă cu uimire
să vadă în ce direcție mă voi lansa.

Consumăm tot, ketchup, hot-dog, chewing-gum,
grămada de ambalaje crește,
zilnic o împingem spre marginea orașului,
să ne facem loc.

Gunoiul nu poate fi curățat de nicio ploaie,
e fără sfârșit, ajunge la cer,
săpăm tranșee, ne apărăm cu lopata,
smulgem blocurile și-l îngropăm în fundație.
Mai avem puțin și ne acoperă.

Orașul adoarme, cicatrizat de plictiseală,
la ora când degetele mele
bat tic-tacul pe telecomandă,
tropăind subțire, de parcă
ar cânta la pian cu niște tocuri înalte.
Ciocnesc cu mine însămi
și schimb canalele din inerție.
Alți și alți actori
fac parada modei prin fața mea
și deodată toți îmi par cunoscuți,
iau chipul mamei, al fiului meu,
al păpușilor din copilărie,
al unor oameni
de care parcă îmi aduc aminte.
Vreau să îi simt,
strig turmentat
și deschid brațele,
dar ei nu răspund,
se-ncețosează și se desprind,
etajele se prăbușesc și sparg noaptea,
eu îi rog să mai stea,
ei rățăcesc absenți, se-ascund și dispar.
Îmi privesc mâinile goale
și o iau înapoi, pe propriile-mi urme,
întristată, ca un câine ce și-a pierdut stăpânul,
mă răstorn în fotoliul din mijlocul odăii
și nu mai încap în singurătate.
Sufletul mi-e un ecran alb,
pe care aleargă puricii.

Zi de reduceri,

cineva aprinde fitilul,
aveți 30 de secunde să porniți,
tot ceea ce se va întâmpla după,
e imposibil de controlat.

Înarmați până-n dinți cu sacoșe,
oamenii se-aruncă haotic,
fără a ști dinainte ce vor prinde.

Mă strecor și eu,
de dragul capetelor sparte,
al îmbulzelii după rafturile goale,
al bății pe ultimul vânzător,
care nu găsește răspunsul,
oricare ar fi întrebarea.

Dar dacă nu suport ceva
sunt oamenii dezamăgiți,
atunci când se afișează
cu litere de-o șchioapă
deasupra casieriei:

„Nu mai avem marfă”.

„Nu-i nimic”, le spun
deschizându-mi propriile rafturi,
„Veniți” și oamenii curg din nou,
ca pe bandă rulantă,
mâinile lor infiltrate pe sub piele,
toți mă vor, bucată cu bucată.

„Așa, întoarceți-mă pe dos”, le strig,
cu zâmbetul meu smuls
de-o mână binevoitoare
și nimeni nu așteaptă să repet,
îmi încalecă sângele
și-mi gonesc prin suflet.

Orașul, mai prezent decât prezentul,
mă traversează în patru labe, ca un somnambul,
lăsând amprente pe sufletul unei lumi ce nu mai
există.

Minutele sufocă ora, ziua nu-mi aparține.

Nu știu unde încep
și dacă strada se sfârșește vreodată.

Blocuri cu șapte capete
ciocnesc aerul cu ciocurile însângerate.

Umbra lor sfâșie cerul.

Extrag numărul norocos,
încă unul va muri astăzi,
va părăsi orașul cu 40 de grade la umbră,
orașul interzis îndrăgostiților,
orașul piele de găină,
orașul conductă, orașul scurgere,
orașul incert și un pic trist,
orașul doar cu acordul părinților.
Sunt un pic invidioasă,
aș vrea să smulg orașul din mine,
să-l rup, să-l doară,
să-l dau la câini.
El mă sugrumă în oglinzi fluide,
orbitor de goale,
dau să le sparg,
sticla nu e casabilă,
e carnivoră.